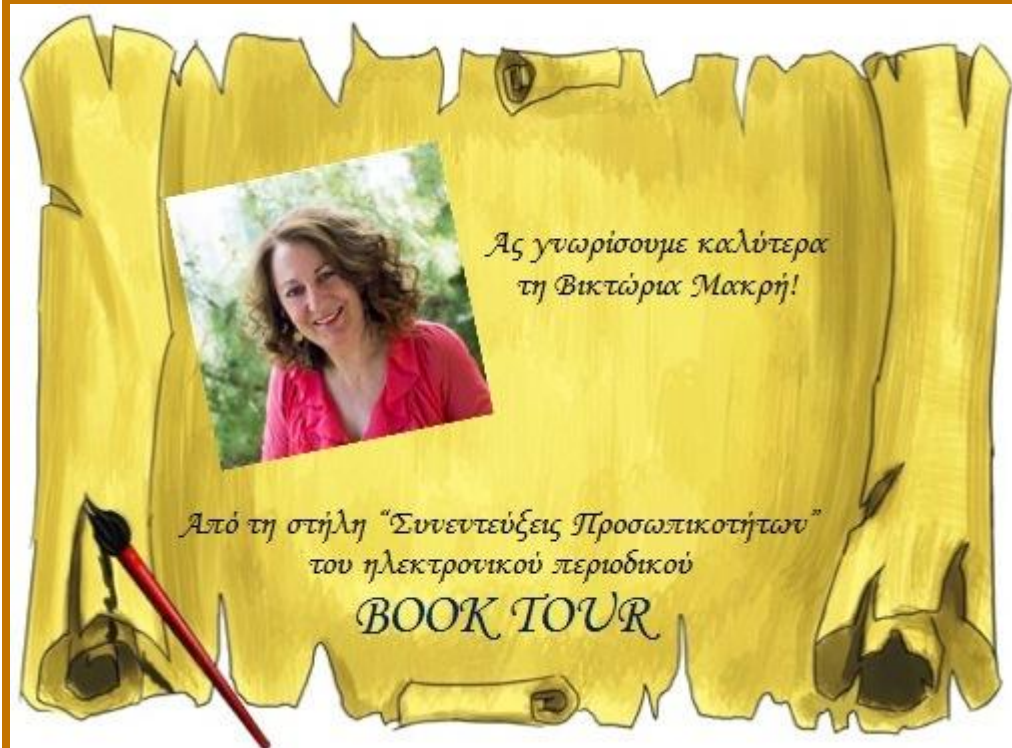

Γνωρίστε τη Βικτώρια Μακρή

2016-06-18 19:13

Η Βικτώρια Μακρή κουβεντιάζει στο BOOK TOUR με τον Θεοφάνη Θεοφάνους.

Σύντομο βιογραφικό

Η ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΜΑΚΡΗ γεννήθηκε στην Πάτρα και μεγάλωσε στην Αθήνα, όπου και κατοικεί. Αρχισε να ασχολείται με το γράψιμο κατά τη διάρκεια των σπουδών της στο Πολυτεχνείο. Έχει γράψει στίχους οι οποίοι έχουν μελοποιηθεί από τον Νίκο Μαμαγκάκη και την Καλλιόπη Τσουπάκη, καθώς και διηγήματα τα περισσότερα εκ των οποίων έχουν βραβευθεί σε Λογοτεχνικούς Διαγωνισμούς. Συνεργάζεται με ηλεκτρονικά έντυπα λογοτεχνικού και πολιτιστικού ενδιαφέροντος. Το 2012 απέσπασε το πρώτο βραβείο στον 2ο Διαγωνισμό Διηγήματος της ιστοσελίδας eyelands.gr με το διήγημα «Παράθυρο με θέα στο Μυρτώο Πέλαγος» και το 2014 τιμήθηκε με το 2ο βραβείο στον 1ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Δοκιμίου του περιοδικού Νέα Σκέψη, με το δοκίμιο «Η Ατομική Βούληση ως Δύναμη Κοινωνικής Ανασυγκρότησης».

Τώρα βρίσκεται στη διαδικασία συγγραφής του επόμενου μυθιστορημάτος της ενώ σύντομα θα κυκλοφορήσει μια συλλογή με διηγήματά της.

Πληροφορίες για τα βιβλία της και επικοινωνία με τη

συγγραφέα: <http://www.psichogios.gr/site/Authors/show/441/biktwria-makrh>

Εργογραφία

(2015) *Μια νύχτα με τον Τσέχωφ*, Ψυχογιός

(2011) *Casta Diva*, Ψυχογιός

(2011) *Ελεύθεροι φυλακισμένοι*, Ψυχογιός

Συλλογικά έργα

(2013) *Μια Παράξενη Κυριακή*, Αρχίγραμμα

Ενότητα 1^η: Εκ των έσω

Ποια παιδική σας ανάμνηση παραμένει ανεξίτηλη;

Ηλιοβασίλεμα στην Πάτρα. Καλοκαίρι, το δημοτικό έχει τελειώσει και έχω έρθει με τον αδελφό μου στην Πάτρα, στο σπίτι της γιαγιάς. Τα απογεύματα η γιαγιά ανέβαινε στον πάνω όροφο του παλιού πέτρινου σπιτιού κι έβγαινε στο μπαλκόνι. Της είχαν έναν αδειανό τενεκέ από λάδι, αναποδογυρισμένο, μ' ένα μαξιλαράκι που το είχε πλέξει η ίδια, και της άρεσε να κάθεται εκεί μέχρι να δύσει ο ήλιος. Απέναντι μακριά, ήταν η θάλασσα. Τα μάτια της γιαγιάς, όμορφα, υγρά, θολά από τον καταρράκτη και βαθιά σοφά από τις εικόνες που αξιώθηκαν να αντικρύσουν σ' έναν παγκόσμιο και σ' έναν εμφύλιο πόλεμο, κοίταζαν με τις ώρες απέναντι. Κατά το μέρος της θάλασσας. Κι ας μην την έβλεπαν από τον καταρράκτη. Εκεί, στη θάλασσα, ταξίδευαν τα παιδιά της, οι γιοι της οι ναυτικοί, και η εικόνα της θάλασσας ήταν για τη γιαγιά μου ο κόσμος της όλος... Όταν ακουγόταν η καμπάνα του εσπερινού από την εκκλησία του Αγίου Ανδρέα έκανε το σταυρό της και τα υπέροχα μάτια της υγραίνονταν πιο πολύ. Τα σφούγγιζε απαλά μ' ένα λευκό μαντηλάκι, που είχε πάντα στην τσέπη της ρόμπας της. Την εικόνα αυτή την περιέγραψα στο πρώτο μου μυθιστόρημα, το «Ελεύθεροι Φυλακισμένοι», σε μια ηρωίδα μου που την ονόμασα «θεία Βέλγω». Τη λατρεύω την ανάμνηση αυτή της γιαγιάς μου! Αξεπέραστη!

Και ως ενήλικη; Τι είναι αυτό που συχνά πυκνά ανασύρετε στη μνήμη σας και αποτελεί πάντα ένα καλό εφελτήριο για το μέλλον;

Οι γονείς μου. Τους έχασα και τους δύο μαζί, με έξι μήνες διαφορά τον έναν από τον άλλον, λίγα χρόνια πριν. Αλλά εντέλει είναι μαγική η σχέση μας με τους γονείς μας. Είναι σχέση που δεν

ξεπερνιέται, που δεν ερμηνεύεται με τη λογική, που δεν βρίσκεις λόγια να της δώσεις έναν ορισμό. Τι είναι ο πατέρας, τι είναι η μητέρα, τι είναι το κενό που αφήνουν πίσω τους όταν φεύγουν, τι είναι το κενό που νιώθουν όσοι δεν γνώρισαν ποτέ γονείς, γιατί αν πονέσεις από γονιό ο πόνος αυτός είναι καθοριστικός για την υπόλοιπη ζωή σου, γιατί αν αγαπηθείς σωστά από τους γονείς σου η αγάπη αυτή σου δίνει τη δύναμη να αντέχεις τα όποια χτυπήματα ενδεχομένως δέχεσαι ως άνθρωπος... Για μένα, είναι αναπάντητα αυτά τα ερωτήματα.

Εκλάμψεις, αναλαμπές; Συνήθως με ποιον τις μοιράζεστε;

Μιλώ μέσα μου με μένα, θεωρώντας ότι απευθύνομαι σε μια σεβάσμια οντότητα, και η οποία οντότητα με κάποιο τρόπο μού απαντάει, με συμβουλεύει, με μαθαίνει να ακούω τις σιωπές μου και μέσα από αυτές κάθε φορά να γίνομαι πιο σοφή, άρα να ωριμάζω, να μαθαίνω να διαλογίζομαι τις αναλαμπές – αυτές που αναφέρετε στην ερώτησή σας - του εαυτού μου, και να μπορώ να βρίσκω τα μηνύματα που ήρθαν να μου πουν. Αν και θα πρέπει να σας πω ότι, γενικά εκλάμψεις και αναλαμπές, δεν έχω. Έχω μια στρωτή, κατά κάποιο τρόπο, σκέψη, και στον στρωτό αυτό δρόμο της πορείας μου βρίσκω τα θέματα που με εμπνέουν και τότε κάθομαι και γράφω.

Ο άνθρωπος, ανέκαθεν, ως οντότητα ζει ανάμεσα σε πειρασμούς. Ασπίδες έχουμε;

Έχουμε. Αν και, ο όρος «πειρασμός», μάλλον είναι προσωπική υπόθεση. Για κάποιον «πειρασμός» ενδεχομένως να είναι μια διαφήμιση στη τηλεόραση μιας παγωμένης μπύρας, τη στιγμή που αυτός έχει αποφασίσει να θεραπεύσει τον αλκοολισμό του. Για κάποιον άλλον «πειρασμός» μπορεί να είναι μια θέση που του τάζουν στο δημόσιο όπου θα είναι αρμόδιος για κάποια κονδύλια που θα περνάνε από τα χέρια του, τη στιγμή που αυτός ως πολιτικοποιημένο άτομο έχει αποφασίσει να υπερασπίζεται το προλεταριάτο της καταγωγής του. Θεωρώ όμως πως, στην πραγματικότητα ο όρος «πειρασμός» έχει θρησκευτικές καταβολές. Δεν υφίσταται έξω από τα θρησκευτικά πλαίσια. Τι θα πει «πειρασμός». Εάν έχεις πάρει τη θέση μέσα σου να είσαι ένα ώριμο συνειδητό άτομο, έχεις και τις «ασπίδες» που αναφέρατε στην ερώτησή σας. Τι να σε αγγίξει.

Τι σας προσγειώνει απότομα;

Τα παιδικά άψυχα σώματα που επιπλέουν στις θάλασσες της Μεσογείου, ο πόνος που βλέπω γύρω μου, η απόγνωση στα βλέμματα των ηλικιωμένων, η εικόνα της νεαρής μάνας που έρχεται

παρέα με τα δύο αδύνατα παιδάκια της στη λαϊκή της γειτονιάς μου κατά τις τρεις το μεσημέρι που κλείνουν τους πάγκους για να μαζέψει από χάμω κάνα μήλο πατημένο, κάνα κολοκυθάκι επίσης πατημένο, καμιά πατάτα, κάνα κρεμμύδι. Και τα παιδάκια την κρατάνε γερά με τη χούφτα τους από τη φούστα της, από φόβο μην τη χάσουν... Όσο και στην κοσμάρα σου να είσαι, η εικόνα αυτή σε προσγειώνει απότομα. Εκτός αν έχεις πάθει εγκεφαλικό ή άνοια.

Δώστε μου ένα λόγο για ν' αγαπήσει κανείς τη μέρα.

Στο κοιμητήριο που πάω στους τάφους των γονιών μου, στο διάδρομο που περπατάω μέχρι να φτάσω στα μνήματά τους, περνάω από μνήματα όπου έχουν ταφεί παιδιά. Πρώτα είδα τις φωτογραφίες τους και μετά διάβασα τις ηλικίες και τα ονόματά τους. Δέκα οκτώ χρόνων μια κοπελίτσα, είκοσι επτά ένα άλλο παλικάρι, δώδεκα ένα κοριτσάκι... Ένας καλός, λοιπόν, λόγος να αγαπήσει κανείς την ημέρα, είναι να έρθει και να δει για λίγο τους γονείς αυτών των παιδιών όταν καθαρίζουν τους τάφους των παιδιών τους και ανάβουν το καντήλι τους. Ούτε πέντε λεπτά δεν θα αντέξουν, θα το βάλουν στα πόδια. Ένα απόγευμα, καθώς έπλενα τον τάφο του πατέρα μου, αρχίζω να ακούω δυνατά ένα μοιρολόι. Ήταν σαν να είμαι στην Επίδαυρο και να ακούω το χορό κάποιας τραγωδίας. Σηκώνω το κεφάλι, κοιτάω κατά εκεί που ερχόταν η φωνή, κι ήταν η μάνα του εικοσιεπτάχρονου αγοριού που σπάρραζε μέσα από ένα μονόλογο που έλεγε στον γιο της. Άρχισα να τρέμω. Ήθελα τον πατέρα μου και τη μητέρα μου, να πέσω στην αγκαλιά τους και να σφιχτώ πάνω τους. Θέλω να πω, μονάχα μια τεράστια αχαριστία μπορεί να κάνει τον άνθρωπο να μην αγαπήσει την ημέρα που ζει. Σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, πρέπει να είναι ευγνώμων.

Σε ποια εποχή συναντάμε την αληθινή Βικτώρια, όπου συμμετέχουν σε αυτό που ζει όλα τα μέρη του σώματος (σώμα, μυαλό, ψυχή);

Έχει περάσει ανεπιστρεπτή αυτή η εποχή. Ήταν τα φοιτητικά μου χρόνια και λίγο περισσότερο, μέχρι τα τριάντα, όπου ζούσα όπως περιγράψατε. Έκτοτε, κουράστηκα, και κουράστηκα οριστικά. Πλέον, μόνο σε κάποιο καλό ταξίδι σε κάνα πανέμορφο τοπίο της Τοσκάνης θα μπορούσα να ξεσκάσω και να ξεχαστώ, να νιώσω ότι συμμετέχω με ολόκληρο το είναι μου. Βέβαια, υπάρχουν στιγμές που όταν γράφω τα βιβλία μου πραγματικά «ξεφεύγω», αλλά αυτό το κάνει μόνο ο νους που εκείνη τη στιγμή είναι στη δημιουργική φάση της έμπνευσης και η ψυχή που το χαίρεται. Το σώμα μου είναι βαρύ...

Ποια είναι η ραχοκοκαλιά της ζωής;

Ο έρωτας και η συνείδηση. Ένα από αυτά τα δύο να απουσιάζουν από τον άνθρωπο, ο άνθρωπος θα «γέρνει», θα του λείπουν οστά, θα έχει αναπηρία.

Ενότητα 2^η: Η τέχνη της γραφής

Από τα είδη του λόγου, ποιο σας συγκινεί/συναρπάζει περισσότερο;

Η ποίηση. Τη θαυμάζω απεριόριστα! Έχει αυτή τη μαγεία, όπου σε δυο-τρεις αράδες, σε δυο στίχους της, περιγράφει όσα κάποιος άλλος, μη ποιητής, θα χρειαζόταν τουλάχιστον δέκα σελίδες για να περιγράψει. Έχει την τέχνη της αφαίρεσης. Θεωρώ πως είναι το κορυφαίο λογοτεχνικό είδος. Λέει ο Αργύρης Μπαρής, αυτός σπουδαίος ποιητής μας από το Παλαιόκαστρο Χαλκιδικής, στην ποιητική συλλογή του «Ροές»:

«Οι ρωγμές που είχα μέσα μου

γέμισαν χώμα,

γιασεμιά

και αηδονοφωλιές.

Τα χιονισμένα τοπία

κυκλάμινα,

τραγούδια ρυακιών

και πράσινα θεόρατα δέντρα.

Μου φτάνουν».

Εάν προσπαθούσα να το πω εγώ αυτό σε πεζό λόγο, ενδεχομένως και να χρειαζόμουν μια ολόκληρη σελίδα. Είναι χάρισμα η ποίηση, όπως η λυρική φωνή. Γεννίεσαι με αυτό. Δε διδάσκεται.

Υπάρχει λογοτεχνικός ήρωας του οποίου το γραφτό της μοίρας θα αλλάζατε;

Όχι, κανένας. Δεν θα ήθελα να μας επιτρέπεται να αλλάζουμε τη ζωή ενός ήρωα βιβλίου, ακόμα κι αν η ζωή του είναι κατάπτυστη, ή έξω από τα δικά μας πρότυπα. Ο συγγραφέας είναι η προέκταση των βιβλίων του. Αλλάζοντας τη μοίρα κάποιου ήρωά του ουσιαστικά βάζουμε τρικλοποδιά στην

πορεία της εξέλιξης του ίδιου του συγγραφέα, επεμβαίνουμε στην ελεύθερη βούλησή του, δηλαδή εκεί όπου δεν επεμβαίνει ούτε ο ίδιος ο Θεός ο οποίος και εφηύρε την ελεύθερη βούληση.

Η γραφή απαιτεί πειθαρχία ή λειτουργεί αυτόματα;

Νομίζω πως, μπροστά στη πειθαρχία που απαιτεί η γραφή, η στρατιωτική πειθαρχία – που δεν την ξέρω, αλλά τη φαντάζομαι – ίσως και να μοιάζει με αστεία υπόθεση. Δεν μπορείς να ολοκληρώσεις ένα σοβαρό βιβλίο, με αρχή, μέση και τέλος, με σαφήνεια στις περιγραφές των τόπων και των χαρακτήρων, με σαφέστατη ιστορία που δεν θα μπερδεύει ή δεν θα πλήττει τον αναγνώστη, εάν δεν έχεις πρόγραμμα, ευθυγραμμισμένη σκέψη, έλεγχο στην πνευματική και σωματική σου κούραση, νηφάλιο νου και ψυχική αντοχή. Ο συγγραφέας είναι στρατιώτης. Έχει συγκεκριμένη αποστολή. Εκτελεί διαταγές που ενδεχομένως και να μην του αρέσουν. Φτιάχνει ήρωες που είναι όψεις του εαυτού του. Ψυχαναλύεται. Κι ας μην το δέχεται ή κι ας μην το συνειδητοποιεί. Είναι πνευματική αποστολή η συγγραφή ενός βιβλίου. Αναλαμβάνεις να πάρεις 200 σελίδες γραμμένες καθ' υπαγόρευση του εαυτού σου και να τις πας στα βιβλιοπωλεία. Όπου εκεί οι αναγνώστες που θα έρθουν να πληρώσουν για να διαβάσουν αυτά που έγραψες ή θα σε ξεσκίσουν ή θα αδιαφορήσουν ή θα σε γουστάρουν τρελά ή τίποτα από όλα αυτά και οι 200 σελίδες σου θα επιστραφούν και θα πάνε για πολτοποίηση και ανακύκλωση. Για να τα βγάλεις πέρα με όλη αυτή τη διαδικασία που ονομάζεται «βγάζω βιβλίο», αν δεν είσαι πειθαρχημένος, θα γίνεις νευρωτικός. Ή πότης. Ή εξαρτημένος ψυχάκιας.

Επιλέγετε ένα καλοξυσμένο μολύβι ή μια καινούργια γραμματοσειρά ενός πολυμέσου, για να ζυμώσετε το χρόνο, τον τόπο, τους ήρωες ως πρώτη επαφή με τη σελίδα;

Ω, ναι! Κάπως έτσι λειτουργώ με κάθε νέο μου βιβλίο που ξεκινώ να γράφω! Μοιάζει σαν να το φλερτάρω. Δεν πάω κοντά του αμέσως, στην αρχή το πλησιάζω, στέκομαι λίγο παράμερα, σκέφτομαι, ξανασκέφτομαι, έπειτα φτιάχνω μια «ωραία ατμόσφαιρα», βρίσκω δηλαδή μια όμορφη γραμματοσειρά, κλείνω τα μάτια, βρίσκω νοερά έναν ωραίο τόπο που να μου αρέσει, και πλησιάζω περισσότερο... Βάζω τα δάχτυλά μου πάνω στα πλήκτρα κι αυτό ήταν... Σαν έρωτας που μόλις ξεκίνησε, που θέλεις να του τα δώσεις όλα, που θέλεις γι' αυτόν το καλύτερο.

Ας π(ι)ούμεμαζί έναν αγαπημένο σας στίχο/φράση/απόσπασμα από την εγχώρια ή παγκόσμια λογοτεχνία.

«Τη φίλησε στο λαιμό. Ύστερα τα χείλη του γλίστρησαν στα μάγουλα, και μετά σταμάτησαν στα χείλη. Η Κάρλα έκλεισε τα μάτια κι έγειρε το κεφάλι στον ώμο. Η απαλή και υγρή επαφή με τα χείλη του άντρα, την άφησε αδιάφορη, εκείνο που ήθελε και ποθούσε τούτη την ώρα ήταν να κοιμηθεί. (... ..) Η αίσθηση της ναυτίας είχε φτάσει τώρα στο απροχώρητο, ένιωθε να πνίγεται, δε σκεφτόταν πια τίποτα, νόμισε ότι πλησίαζε η τελευταία της στιγμή». Αλμπέρτο Μοράβια, Οι Αδιάφοροι.

Ενότητα 3^η: Μια φράση ασυμπλήρωτη

(Ένα μικρό λογοπαίγνιο με αφορμή τον τίτλο βιβλίου «**Να ζεις, να αγαπάς και να μαθαίνεις**» του Δρ. Φελίσε Λεονάρντο Μπουσκάλια)

Να ζεις, να αγαπάς, να μαθαίνεις και να ελπίζεις

... πως, κάποια μέρα το πρόσωπο της μάνας σου, δε μπορεί, θα το ξαναδείς. Δεν γίνεται να σε γέννησε μόνο και μόνο για να τη δεις μόνο μία φορά στη ζωή σου...

Υ.Γ. Οι ταινίες κρύβουν μέσα στη συντομία τους μεγαλειώδεις πανανθρώπινες αξίες. Υπάρχει κάποια την οποία, από πλευράς σεναρίου, μας παροτρύνετε να δούμε;

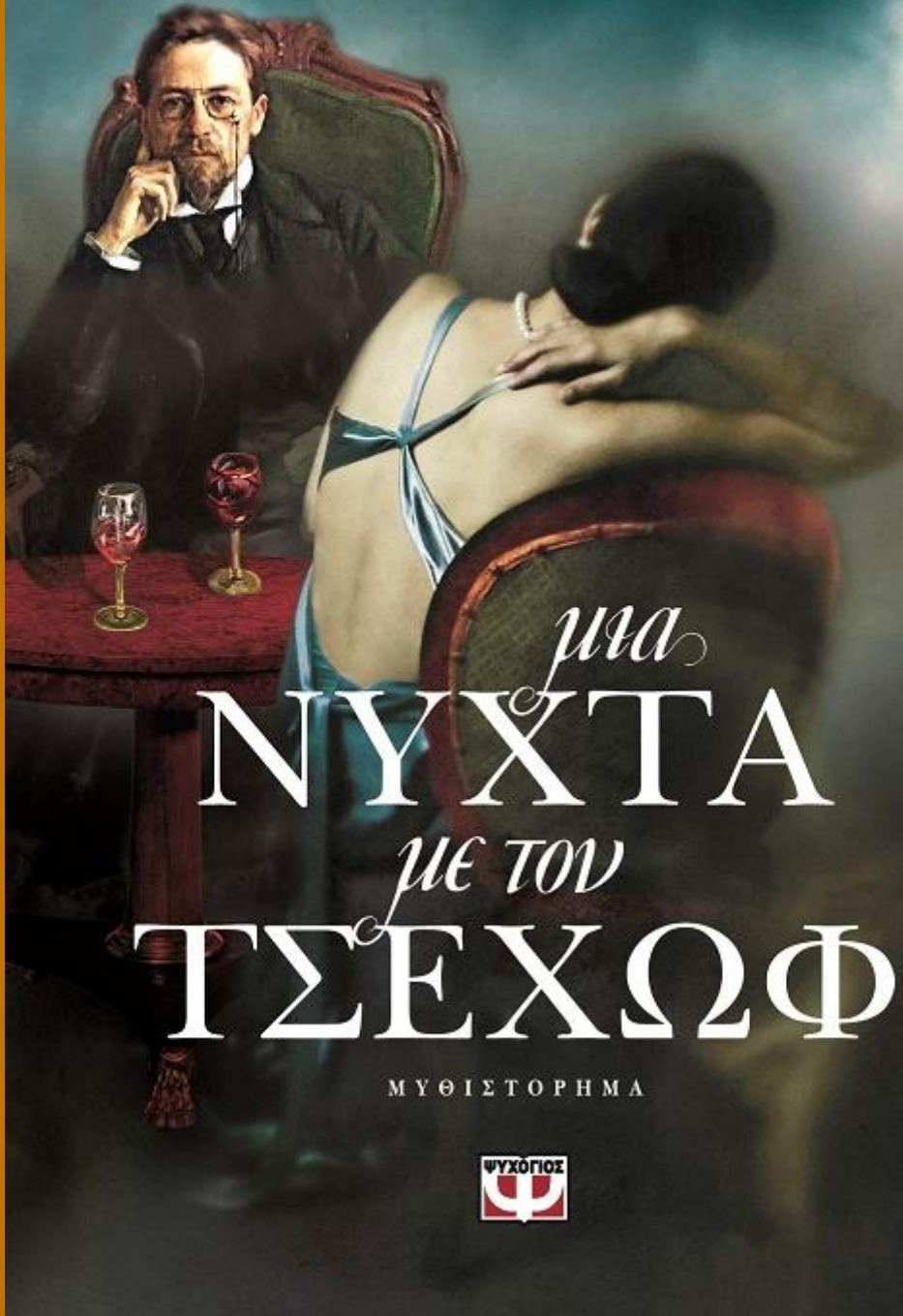
Μία από τις ωραιότερες και πιο συγκλονιστικές ταινίες που έχω δει είναι Η Λευκή Κορδέλα, του Γερμανού σκηνοθέτη Μίχαελ Χάνεκε. Ευφυής ταινία! Πώς γεννάται η πολιτική ή η θρησκευτική τρομοκρατία, πώς ο άνθρωπος από μικρός μπορεί κάλλιστα να διαπαιδαγωγηθεί από το σπίτι του, την κοινωνία και το σχολείο ώστε μεγαλώνοντας να γίνει ένας ολοκληρωμένος ναζί. Είναι σοκ η ταινία. Σε τaráζει. Έχει πάρει ένα σωρό βραβεία.

(Κύριε Θεοφάνους, τις χάρηκα πραγματικά τις ερωτήσεις σας. Σαν μια αυθόρμητη ειλικρινής συζήτηση ανάμεσα σε ανθρώπους που αγαπήσανε πολύ αυτό που αποκαλείται «καλό βιβλίο», και για κάποια λεπτά της ώρας συζήτησαν με απλότητα γι' αυτό...)

Έκθεση εικόνων

Βικτώρια Μακρή

Λίγα λόγια για το βιβλίο

Κύριε Τσέχωφ, στο έργο σας *Οι Τρεις Αδελφές*, θέτετε έναν προβληματισμό. Λέτε μέσα από έναν ήρωά σας, «συχνά σκέφτομαι, τι θα γινόταν αν κάποιος ξανάρχιζε τη ζωή του από την αρχή και

μάλιστα συνειδητά. Φαντάζομαι τότε πως θα προσπαθούσαμε να μην επαναλάβουμε τον παλιό μας εαυτό, να μην ξαναπράξουμε κάποια λάθη...»

Αγαπημένε μου κύριε Τσέχωφ, απόψε θα 'θελα να σας εξομολογηθώ κάποια λάθη δικά μου που δε θα 'θελα να ξανακάνω αν είχα την ευκαιρία να ξεκινήσω τη ζωή μου από την αρχή...

Αυτό είναι το όνειρο της Μαργιότας: να καθόταν με τον αγαπημένο της Τσέχωφ σ' ένα απόμερο τραπεζάκι σ' ένα μπαρ, να μοιράζονταν ένα ποτήρι κρασί και να τα λέγανε. Να μιλούσαν για τη ζωή που δεν είναι παρά ένα παιχνίδι, στο οποίο άλλοτε καλούμαστε να παίξουμε χωρίς πρόβα, άμαθοι και άβγαλτοι, κι άλλοτε να παραμένουμε στην άκρη, σαν ηθοποιοί χωρίς ρόλο.

Μαργιότα, Βέλγω, Άννα. Τρεις γυναίκες, τρεις αδελφές.

Ένα μυθιστόρημα για τον έρωτα και τον πόνο, την εγκατάλειψη και την ευτυχία, όλα όσα επαναλαμβάνονται στις ζωές των ανθρώπων σαν σελίδες θεατρικού έργου που δεν ολοκληρώθηκε ακόμα.

Κριτική του βιβλίου θα βρείτε στη στήλη "Στον αστερισμό του βιβλίου": goo.gl/eORYaF

Αποκτήστε το άμεσα: goo.gl/LJ4x43

Διαβάστε περισσότερα: <http://www.booktourmagazine.com/news/gnoriste-ti-viktoria-makri/>